

ՄՇԽԿ

ՀԻՄՆԱԳԻՐ ԳԵՐԳՐ ԱՐՇՐՈՒՆԻ

Տարեկան գինը 10 ռուբլի. կես տարվան 6 ռուբ.
Առանձին համարները 5 կոպեկով.

Թիֆլիսում գրվում են միմյան խմբագրատան մէջ.

Մեր հասցեն. Тифлисъ, Редація «Мшахъ».
Կամ Tiflis, Rédaction «Mschak».
Տ է Լ է Ք օ Ն № 253.

Խմբագրութիւնը բաց է առաւօտեան 10—2 ժամ
(բացի կիրակի և տօն օրերից).

Յայտարարութիւն ընդունվում է ամեն լեզուով.

Յայտարարութիւնների համար վճարում են
իւրաքանչիւր բառին 2 կոպեկ.
Տ է Լ է Ք օ Ն № 253.

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

Երկրի արդիւնքներից մէկի զերբը.—Ներ-
քին ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ. Կղերական արգարագա-
տութիւն. «Արձագանքներ». Նամակ Խմբա-
գրութեան. Ներքին լուրեր.—ԱՐՏԱՔԻՆ ՏԵ-
ՍՈՒԹԻՒՆ. Արտաքին լուրեր.—ՀԵՆՈՒԳԻՐՆԵՐ.
—ՅԱՅՏԱՐԱՐՈՒԹԻՒՆՆԵՐ.—ԲԱՆԱՍԻՐԱԿԱՆ.
Գաւառական նամակներ

ԵՐԿՐԻ ԱՐԳԻՒՆԻՔՆԵՐԻՑ ՄԷԿԻ ՆԵՐՎԱՅ ԴԻՐՔԸ

Մենք հաղորդեցինք, որ մեր երկրի գիւ-
ղատեսական նշանաւոր արդիւնքներից
մէկի այն է բամբակի զինը բարձրացել
է: Այդ երևոյթը կապ ունի բամբակի հա-
մաշխարհային պաշարի քանակութեան հետ
և հետաքրքրում է այն բոլոր գործարա-
նական շրջանները, որոնք գործ ունեն
բամբակի հետ: Ամերիկան, որ արդիւնաբե-
րում է բամբակի մեծ քանակութիւն, սո-
տացել է սակաւ բերք: Վերջին տարվայ
նրա բերքը, սովորականի հետ համեմա-
տած, կազմում է երկուերորդականը,
մինչդեռ գործարանների պահանջը տա-
րեցատարի ընդարձակվում է զգալի կերպով:
Համաշխարհային մրցութեան մէջ մաս-
նակցութիւն ունեցող խոշոր գործարանա-
տէրերը չեն ցանկանում իրանց ձեռքից
բաց թողնել վաճառանոցը և գնողներին:
Ուստի շտապում են ամեն կերպ բամ-
բակի պաշարները հզել իրանց ձեռքը և
իրանց արդիւնագործութիւնը ապահովել:
Անգլիական գործարանները մասնաւոր ա-
ռանձին ջանք են գործ դնում ունենալու
անհրաժեշտ պաշարները և այդ պատճառով
չեն բաշխում գները բարձրացնելուց:

Բ Ա Ն Ա Ս Ի Ր Ա Կ Ա Ն

ԳԱՒԱՌԱԿԱՆ ՆԱՄԱԿՆԵՐ

Մեր երկիրը երկրագործական երկիր է. ոչ
պակաս տեղ է գրաւում մեր անտեսութեան
մէջ և խաչարածութիւնը: Մեր երկրի ամ-
բողջ տարածութեան վրա գոյութեան այդ մի-
ջոցները երբեմն այնպէս յամարում են
մէկը միմյան, որ դուք նոյն իսկ գոտարա-
նում էք որոշելու, թէ որտեղ է վերջանում
բանի գործածութիւնը և որտեղ է սկսվում
խաչարածի անվերջ վրանների շարքը: Արաք-
սի հովիտը մի անձայր երկրագործական պլանտ
է, իր հազար ու մէկ ջրերով, առուներով, բնա-
ղբերով և մի քանակ թիւններով, իսկ
նրա միւս ափը, նոյնպէս անվերջ լեռների մի
շարք, ուր դադարում է հողային և ջրային
վէճերի խանգը, տեղի ապով աւելի վեհանձն,
աւելի սրտոտ խնդիրների և շահերի, աւելի
որոշ, ժողովրդական լեզուով խոսելով, դէմ
է ջրով տեղերը այնպէս ևս յամարում մի-
մեանց, որ մեր ամբողջ երկիրը գունաւոր,
խայտաճաճուկ կուլտուրայի տիպ կարելի է
համարել: Ոչ թէ ամեն մի գաւառ, այլ եր-
բեմն և ամեն մի գիւղ ունի հողատիրութեան
առանձին ձեւեր. դրան հետեւում են, բնակա-
նաբար, համապատասխան ոռոգման պայման-
ներ և գիւղատեսական այլ պահանջներ և
սովորութիւններ ու այդպիսով երբեմն մի շատ
փոքրիկ տարածութեան վրա դուք հանդի-
պում էք կեանքի պայմանների այնպիսի մի
գասաւորութեան, որին ոչ մի կերպ չէ կարելի
կցել բնակութիւնների մի այլ շարքի, որ տիպ
է այլ պայմանների և սովորութիւնների:

Այդպիսով, երբ այս կամ այն գաւառում
կազմակերպվում են շինական հասարակութիւն-
ներ, ամենից առաջ պէտք է պահպանել, չը
խախտել բնակութիւնների անտեսական ոյժերի
միութիւնը: Մեր երկրում, ուր երբեմն մի ան-
շան գետակ կազմում է ոռոգման մի ամբողջ

Վժուար է ասել, թէ արդեօք կը շա-
րունակվի գների բարձրանալը և առաջի-
կայ ամիսներում: Յամենայն դէպս հաւա-
նական է, որ այդ գները չեն իջնի գգալի
կերպով և ամբողջ ձմեռվայ ընթացքում
կը մնան բարձր ստորձանի վրա: Իսկ այդ
հանգամանքը ստեղծում է մի շարք գոտա-
րութիւններ Ռուսաստանի գործարանա-
կան այն շրջանի համար, որ զբաղված
է բամբակեղէնի մշակութեամբ:

Պէտք է աչքի առաջ ունենալ, որ այս
տարի նոյն իսկ սովորական պայմաններում
շատ գործարաններ վնասներ կրեցին թէ
այն պատճառով, որ ենթարկվել էին դրա-
մական ճնշածամի ճնշող ազդեցութեանը,
թէ այն, որ վառելիքը շատ թանկացել էր
և աւելացրել էր արդիւնագործութեան
ծախքը և թէ այն, որ գործարանների
պտորաստած արդիւնքները շատ վատ էին
ծախվում և, օրինակ, Նիժնիորոգեան սո-
նախաձեռնանոցում քիչ վաճառահանվեցին:
Այժմ էլ բարձրացել է բամբակի գինը, որով
աւելացել է դարձեալ մի աննպաստ հա-
լաւանք, որ ծանր ազդեցութիւն է անում
գործարանական կեանքի վրա: Պէտք էր մի որ
որ և է էլք գտնել գոտար կացութիւնից
դուրս գալու: Թէ Լօձի և թէ Վօսկիայի
շրջանների գործարանատէրերը առայժմ մի-
այն մի միջոց են գտնի, այդ այն է, որ
նրանք պայմանաւորվել են համահաւա-
սար կերպով բոլորեքեան կրճատել և փոք-
րացնել իրանց արդիւնաբերութիւնը, սահ-
մանելով, որ գործարանները բանեն ոչ թէ
ամբողջ շաբաթը, այլ շաբաթվայ միայն
4 կամ 4½ օրը: Այդ ձևով նրանք յոյս
ունեն սահմանափակել բամբակի պահան-
ջը և կանգնեցնել գների բարձրանալը:

Մեր բամբակագործների համար կարեւոր

սխտան և ուր ջուրը երբեմն կեանքի և մահ-
վան գնով է ձեռք բերվում, ոռոգման բացառիկ
պայմանները շատ մեծ նշանակութիւն ունեն
անտեսական կեանքում: Այն բոլոր գիւղերը,
որոնք ընկած են այս կամ այն գետի, կամ
գետակի հովիտում և օգտվում են նրա ջրերից,
բնակութիւնների այդ շարքը, անպայման,
պէտք է կազմէ առանձին գիւղական հասարա-
կութիւն: Այդպէս, օրինակ, երբ կազմակերպ-
վում են շինական հասարակութիւններ Հին-
Նախիջեանի գաւառում, չէ կարելի անտես
անել նախիջեանցայի հովիտում ընկած գիւ-
ղերի ամբողջութիւնը և նրանց ցիր ու ցան
անել այս կամ այն հասարակութեան մէջ,
որովհետեւ այդ բոլոր գիւղերը, օգտվելով այդ
ջրով, կազմում են մի այնպիսի անբաժանելի
անտեսական ամբողջութիւն, որի քայքայվելը
ոչ մի կերպ ներդաշնակութիւն չէ կարող
ստեղծել այդ շինական հասարակութեան վար-
չական կեանքի մէջ: Անցնելով դէպի այդ գա-
ւառի լեռնական մասը, մենք նոյնը պէտք է
ասենք մի որ և է Գիւլաշայի կամ Գիլանշայի
մասին: Այդ երկու գետերն էլ կազմում են ո-
ռոգման երկու մեծ սխտան. նրանց ամբողջ
տարածութեան վրա ընկած են տասնեակ գիւ-
ղեր և մի այդ գիւղերի բնական, դարեւոր
անտեսական, նոյն իսկ բարոյական կապը ի
նկատի չառնել, այդ հովիտներում շինական հա-
սարակութիւնները կազմակերպելու, կը նշա-
նակէ ոտնակոխ անել ոչ միայն հասարակու-
թեան շահը, այլ և այն նպատակը, որին ձրք
տոււ է օրհնագիրը: Մենք յիշում ենք, օրինակ,
որ մի ժամանակ Սուրմալու գաւառի լեռնային
այն բոլոր գիւղերը, որոնք ընկած էին Ալիշայի
տարածութեան վրա, կազմում էին մի ամբողջ
ջութիւն, իսկ թէ ինչով են զեկավարվել յետոյ,
փոխելով այդ բնական, հինաւուրց վարչական
կազմը—հասկանալի անգամ գոտարանում ենք:

Մեզանում, որպէս խաչարած երկրում, ա-
րօտատեղիները շատ մեծ նշանակութիւն ունեն:
Կան տասնեակ գիւղեր, որոնք ունեն ընդհա-
նուր արօտատեղի, կան և այնպիսի բնակու-
թիւններ, որոնք առանձին տարածութիւններ
չունենալով իրանց ոչխարը արածացնելու հա-

է ճիշդ տեղեկութիւններ ունենալ իրերի
ստորդ դրութեան մասին, որպէս զի նրանք
սխալ հաղորդագրութիւնների զո՛հ չը
զառնան և նպաստաւոր գների օրերում
ստիպված չը լինեն վաճառահանել իրանց
արդիւնքը աննպաստ պայմաններով:

ՆԵՐՔԻՆ ՏԵՍՈՒԹԻՒՆ

ԿՂԵՐԱԿԱՆ ԱՐԴԱՐԱԴԱՏՈՒԹԻՒՆ

Մեր անցեալ յօդուածում մենք նախատեսել
էինք, որ Թիֆլիսի պատգամաւորական ընտ-
րութիւնների մէջ մտցրված է լայն տնտեսու-
ցիա, որ ընտրութիւններ նշանակողներին հե-
տաքերում է բացառապէս այն հարցը, թէ ինչ
արդիւնք պետի տան ծխական ընտրութիւն-
ները, իսկ այսպիսի դէպքում արգարութիւնն
ու իրաւունքը ոտնակոխ պետի լինեն:

Եւ ահա փաստեր, որոնք վկայում են թէ
մենք շատ լաւ ենք ճանաչում մեր «ժողովու-
կեկերականութիւնը», որ էլ միմյանց և
Ձորաբառու եկեղեցիներում կայացած ընտրու-
թիւնները բեկված են հոգեւոր իշխանութեան
կողմից: Թէ ինչ է եղել Ձորաբառու եկեղեցու
ընտրութեան բեկման պատճառը—այդ մենք չը
գիտենք, Բայց գիտենք թէ ինչու համար է
ոչնչացրված էլ միմյանց եկեղեցու ընտրու-
թիւնը:

Այդտեղ կայանում է միանգամայն օրինաւոր
ժողով. նախագահող քահանայն կատարում է
բոլոր ձեւակաւութիւնները և նախագրուչա-
կան հրահանգները, որոնք բացառված են
«Կանոնադր» մէջ: Տեղի է ունենում ձայնատու-
թիւն. ձայների բացարձակ առաւելութեամբ
ընտրվում են պ.պ. Եփրեմ Աղամալեան և Գրի-
գոր Նախշուսեան. երրորդ ընտրելի վերա-

բերմամբ տեղի է ունենում մի Թիւրիմացու-
թիւն. մի քանի Թերթերի վրա գրված է լի-
նում լոկ «Մատուրեան» ազգանունը, առանց
անուն. ուստի վիճելի է դառնում թէ ար-
դեօք պ. Ստեփան Մատուրեանն է ընտրվածը
թէ ոչ: Ահա բեկման տոխթը: Եւ, ինչպէս կը
տեսնէ ընթացողը յայտարարութիւնների բաժ-
նուր, կիրակի օր, հոկտեմբերի 1-ին, նոյն էլ-
միմյանց եկեղեցում պետի նորից ընտրվեն
երեք պատգամաւորներ:

Ինչու երեքը և ոչ թէ մէկը:
Մենք չը գիտենք թէ քանի հատ են եղել
այնպիսի Թերթիներ, որոնց վրա լոկ «Մա-
տուրեան» է եղել գրված. բայց ընդունում ենք,
որ դրանց թիւը կարող էր շատ լինել. այնքան
շատ, որ պ. Մատուրեան կարող էր ձայների
օրինական թիւ ստացած չը համարվել Բայց
այդ դէպքում նա միայն պետի համարվէր
չընտրված, իսկ մնացած երկուսը, որոնց վե-
րաբերմամբ ոչ մի Թիւրիմացութիւն տեղի չէ
ունեցել, պէտք է պատգամաւոր համարվեն և
հոկտեմբերի 1-ին պետի ընտրվէր մի հատ
պատգամաւոր միայն: Այսպէս է տրամադրում
առողջ լօգիկան, տարրական օրինաւորութիւնը:
Միանգամայն, երբ ժողովը օրինական է եղել,
երբ նրա գործողութիւնների մէջ չեն երեւցել
այնպիսի բաներ, որոնք հակառակ լինէին կա-
նոններին և նա միմյանց վերջը կատարել է իր
գործը, չը յարուցանելով իր կազմի, իր վար-
ձուցների մէջ ապօրինութեան և ոչ մի կաս-
կած, ոչ մի իրաւունք չը կա ոչնչացնելու
այդպիսի մի ժողովի ամբողջ գործը: Անուշա-
ձեւական մի պակասութիւն է եղել այն, որ
ժողովականները անուն և ազգանուն գրելու
փոխարէն, գրել են միայն ազգանունը. այդ
պակասութիւնը կարելի էր դրստել լրացու-
ցիչ ընտրութեամբ, ինչպէս այդ գործար-
վում է ամեն տեղ: Ի՞նչ պատճառով անկաս-

մալուի գաւառում առեւտուրի այդ ձեւի մա-
սին ոչ մի հասկացողութիւն չունեն: Որովհե-
տեւ արքունական հարկերը և հասարակական
այլ վճարները, որ ապիւս է ամեն մի հասա-
րակութիւն, շատ մեծ նշանակութիւն ունի
համայնքի կեանքի մէջ և այդ խնդրի շարժը
միշտ կենսորոշանում է ամենուրեք ընդհանու-
րի ուղարկութիւնը, պէտք է մեծ խնամքով
ուսումնասիրել շինական հասարակութիւն
կազմելու այս կամ այն տարածութեան վրա
գտնվող գիւղերի թիւն վճարման կարողու-
թիւնը և թէ այդ գիւղերում տիրապետող
չափը այս կամ այն ծիփ, տասնորոշ նիւթա-
կան միջոցները որոշելու համար:

Այսպէս, օրինակ, մի տեղ, ուր ջուրը շատ
մեծ նշանակութիւն ունի ժողովրդի անտեսա-
կան կեանքի մէջ, համայնքի բոլոր ծախսերը
բաժանվում են հասարակութեան մէջ ըստ
հաշու: Եթէ մի որ և է Թեյրու, օրինակ,
պէտք է 1000 ր. թէ հարկ և թէ այլ ծախս
ժողովէ այս տարի և այդ գիւղը ունի 500
բաժ ջուր, ուրեմն ամեն մի բաժինն է 2 ռուբ-
լի. իսկ եթէ, օրինակ, Հմայեակ Արշարունի
տիրապետում է 1½ բաժ ջրի, ուրեմն նա վը-
ճարում է հասարակութեանը 3 ռուբլի: Կան
և այնպիսի բնակութիւններ, ուր անտեսական
չափը գոթեմն է, որով և չափվում է մարդու
հարստութիւնը. պակաս չեն և այնպիսի հա-
սարակութիւններ, ուր կիթան ոչխարը կատա-
րում է նոյն դերը: Զիւլանու հասարակութիւ-
նը, օրինակ, պէտք է վճարէ 100 ռուբլի հարկ-
նա ունի 1000 ոչխար, ամեն մի ոչխարի գըլ-
խին ընկնում է 10 կոպեկ, իսկ եթէ այս ինչ
ծխատէրը ունի 10 ոչխար, ուրեմն նա վճա-
րում է 1 ռուբլի: Շատ հասկանալի է, ուրեմն,
որ շինական հասարակութիւն կազմելու, վերին
աստիճանի տարրական կը լինի միացնել իրար
հետ երեք գիւղ, օրինակ, որոնցից մէկում,
որպէս անտեսական չափ, տիրապետում է ջրի
արժողութիւնը, մի այլ տեղ գոթեմն չափը,
միւս տեղ կիթան ոչխարը: Այսպէս, ուրեմն,
երբ այս կամ այն գաւառում շինական վար-
չական կազմը կենտրոնացվում է նոր որ և է
կազմակերպութեան, գաւառական վարչութեան

կամ կանոնաւոր կերպով ընտրված երկու պատ-
գամաւորները պիտի համարվեն չընտրված,
եւր ամենախիստ օրինականութեան անդամ չէ
կարող նրանց դէմ պատճառներ գտնել:

Այժմ նախքան մեզալի միւս կողմին:

Կուրիայի նորաչին եկեղեցում կայացրած
ընտրութեան դէմ, ինչպէս հաղորդեցինք, ներ-
կայացված է բողոք, որի մէջ յայտնված է. 1)
քուէարկութեան իրաւունքից զրկվել են ծխա-
կաններ, որոնք ունեցել են ընտրողական ձայն.
2) ժողովին մասնակցել է մի հարրած մարդ,
որ թող է տուել ճայնոյնքներ եւ սպառնա-
լիքներ արտասանել եւ 3) մասնակցել է մի
մարդ, որ քրէական յանցանքների մէջ է մե-
ղադրվում: Այս դէպքում արդէն խախտված է
ժողովի օրինաւորութիւնը, նրա կազմը արա-
տաւորված է, հետեւաբար եւ արատաւորված
է նրա ամբողջ գործունէութիւնը: Բայց այդ
բողոքը չէ ընդունված եւ ընտրութիւնը վա-
ւերական է համարված:

Ընթերցողին աւելի եւս շատ բան սասած լի-
նելու համար կարող ենք աւելացնել, որ էջ-
միանցեցող եկեղեցում ընտրվածները առայա-
ղէմ կուսակցութեան մարդիկ են, իսկ նորա-
չին ընտրվածները զուտ պահպանողականներ:
Բայց այս հանգամանքի վրա կանգ առնել
չենք ուզում, նոյն իսկ կասեցք, որ նա մեզ
համար նշանակութիւն էլ չունի: Մեզ հետա-
քրքրողը, կրկնում ենք եւ միշտ կը կրկնենք,
արարութիւնն է, անկողնայնացած, իր կողման
բարձրութեան վրա կանգնած իշխանութիւն
ունենան է: Եթէ մեր եկեղեցական գործերի
մէջ մենք զրկված ենք այդ երկու բարիքնե-
րից, այդ չէ նշանակում թէ մենք, որպէս հա-
սարակական գործիչներ, չը պիտի բողոքենք,
չը պիտի պահանջենք նոյն իսկ ամենախիստ
կերպով...
Ի դէպ: Ընտրողական «կանոններ» արդէն
քահանաներին ամեն տեսակ յարմարութիւն
տուել է աղբիւր, ղեկավարելու, մի խօսքով
զգուշ ընկերու համար: Բայց լուծում ենք, որ
Թիֆլիսի քահանայնքը այդքանով չեն բաւա-
րանում եւ մի քանի եկեղեցիների ժողո-
վականների մէջ, ընտրութեան ժամանակ, տե-
սել են նրանց ման գալիս ու չնչալիս: Կայ,
ասում են, եւ այն, որ քահանաները հրաւի-
րաթղթերի վրա վրայերէն լեզուով գրում են
թէ ում պէտք է ձայն տան ծխականները: Սա
անուսուզն անկարգութիւն է եւ մենք պահանջ-
ում ենք վերադառնալ այդ տրէզորական ազի-
տացիան: Չէ որ տէրտէրները այժմ առանձին

կատար են կազմում եւ պիտի իրանց ներկա-
յացուցչներն ունենան ներսիսեան դպրոցի
հոգաբարձութեան մէջ: Միթէ դարձեալ չեն
բաւականանում...

ԱՐՁԱԳԱՆՔՆԵՐ
XIV

«Մշակի» 182 համարում տպված է պ. Ա.
Միխիթարեանի յօդուածը, որով նա ուզում է
պաշտպանած լինել ներսիսեան դպրոցը իմ
յարձակութիւնի դէմ:

Տեսնենք ինչ է ասում պ. Ա. Միխիթարեան:
«Մշակի» 174 համարում եւս գրել էի, ի միջի-
այլոց, հետեւապէս:

«Շէնքից յետոյ, առաջինը, որ աչքի է
ընկնում, երբ մարդ մտնում է ներսիսեան
դպրոց, այդ այն է, որ կան աշակերտներ,
որոնք հազնված են փողոցային երեխաների
նման, եւ որ աշակերտների վրա չէ երեւում
դպրոցի բարեկրթող, կուլտուրականացնող,
մաքրասէր դարձնող ազդեցութիւնը: Իմ
անձնական տպաւորութիւնը գոնէ այնպէս
է եղել, որ բարեկրթութեան եւ մարդավա-
րութեան տեսակէտից դպրոցը գրեթէ ոչինչ
չէ տալիս աշակերտներին,—ինչպէս եղել են
եւ կան իրանց ընտանիներում, լաւ կամ
վատ, այնպէս էլ մտնում են: Միջոցաւ դպրո-
ցը, մանաւանդ մեզանում, մեծ քաղաքա-
կրթիչ գեր ունի կատարելու այդ տեսա-
կէտից»:

Պ. Ա. Միխիթարեան այսպէս է առաջ բե-
րում՝ չափերաների մէջ՝ իմ գրածը:

«Ներսիսեան դպրոցում կան աշակերտ-
ներ, որոնք հազնված են փողոցային երե-
խաների նման: Իմ անձնական տպաւորու-
թիւնը գոնէ այնպէս է եղել, որ բարեկրթու-
թեան եւ մարդավարութեան տեսակէտից,
դպրոցը գրեթէ ոչինչ չէ տալիս աշակերտ-
ներին»:

Իմ գրածը այդպէս կրճատելուց յետոյ, պ.
Միխիթարեան իրաւունք է համարում պնդել, թէ
«Այս եւ յետագայ երկար պարբերութիւնից
») երեւում է, որ պ. Տ. Յ. չիթում է միևնանց
նետ երկու այնպիսի տարբերակներ, ինչպէս
են «փողոցային երեխաների նման հազնված»
եւ բարեկրթութիւնն ու մարդավարութիւնը»:
Այնուհետեւ պ. Միխիթարեան մեծ եռանդով աշ-
խատում է ապացուցանել, որ կարելի է լաւ հազն-
ված լինել, պարել իմանալ, ծանօթ լինել պարի-
զեան բուլվարային քաղաքավարութեանը բոլոր

*) Այդ զեւտարգ պարբերութեան մէջ եւս լինել
եւս անուսուզն լուստարութեան միջիտարի այն նոր կար-
գաւորութիւնը, որով նա մրցանակներ է նշանակել
մաքրասիրութեամբ աչքի ընկնող գիւնապիտաների
համար: Տ. Յ.

չինական կառավարութիւնը ունի մի գիւղ,
որպէս երբեմն Աստապար կամ Աղնաբերիթ՝
Հին-Նախիջևանի գաւառում, ինչ ասել կու-
զէ, ի հարկէ, որ այդ բիւջեւը շատ մանր կը
լինի գիւղական հասարակութեան համար:—
Չբարկու գիւղը (Սուրբալուի գաւառում) մի
քանի տարի օրսինց առաջ բաղկացած էր
4—5 անից (ծիֆից), իսկ Բոյաձաղ գիւղը (Հին-
Նախիջևանի գաւառում)—9—11 ծիֆից: Դէ
հիմա ձեզ եմ թողնում ասելու, ընթերցող,
կարող է 10—15 Չբարկուի նման գիւղ մի չի-
նական հասարակութիւն կազմել, պահել գրա-
գիր, հոգալ դատարանի եւ տնտեսէրի գրա-
սենակի ծախսը, վարձել նրա համար ձիա-
ւորներ եւ այլն:

Երբ գաւառական վարչութիւնը, ուսումնա-
սիրելով այդ բոլորը, ըստ այնմ կը կազմակեր-
պէ չինական հասարակութիւնները, չը պէտք
է ծոցալի մի շատ կարեւոր բան էլ, որ ոչ
պակաս նշանակութիւն ունի գիւղական կիսնա-
քուէ: Հասարակութեան տնտեսէրը, գլխակի,
որպէս եւ նրա քարտուղարը, գրագիրը պէտք
է միշտ ձուտ լինեն ամբողջին—կեանքը գիւղում
շատ շուտ է ընկնում եւ շատ շուտ էլ մա-
րում: այսօր ձեր լրի հերթն է, բայց ձեր ի-
րաւունքը ոտնակոխ են անում, իլում են ձեր
ջուրը, ձեր արտը այրվում է, մի օր եւս—եւ
ձեր ընտանիքը պէտք է մտրայ մի ամբողջ
տարի: Ի՞նչ անել.—պէտք է դիմել գլխակիին,
իսկ եթէ գլխակին հետո է, կամ հասարակու-
թիւնը մեծ—այդ էլ դեռ հարց է, կը գտնէ
գիւղացիին նրան այսօր, վարդ, թէ ոչ, իսկ միւ-
սին օՍՄԻ ԴԱ ԴԻՅԱ, ինչպէս ասում են ուս-
ները, ձեր արտը ձեռքից կը գնայ, դուք
ստիպված կը լինէք այնուհետեւ մաշել դատա-
բանի չէմքը: Բայց թէ ինչ կը տայ ձեզ այդ
քաջաչքը, ինչպէս ասում է ինքը ժողովուր-
դը, այդ էլ մի հարց է, որի ապագայ պատաս-
խանը, այնուամենայնիւ, չի կշտացնի ձեր 10
նափարից բաղկացած ընտանիքը...
Բարդ չին, ըստ երեւոյթի, գլխակի պա-
տաւորութիւնները, բայց այս բոլոր խնդր-
ները, որոնք սպասում են նրա միջամտու-
թեանը, բոլորն էլ թէ մ, բոլորն էլ այրվող,

կանօններին եւ լինել անկիրթ ու անմարդավարի
եւ, ընդհակառակը, կարելի է վատ հազնված
լինել ու ամաչկոտ եւ մի եւ նոյն ժամանակ
բարեկիրթ ու մարդավարի,—ձամբված ճշմար-
տութիւններ, որ այդքան պարզեցող կերպով
պաշտպանել կը նշանակի ջարդել լայն դուները
եւ որոնց համար, յամենայն դէպս, չարժէր
ոտնատակ տալ կանօնաւոր բանակուի տար-
րական պահանջները:

Չէ որ իմ գրածի չը կրճատված հատուածից
պարզ երեւում է, որ եւս զանազանում եւս վատ
հազնված լինելը բարեկիրթութիւնից: Վերու-
ձէք մի փոքր ուշադրութեամբ այդ հատուածի
սկիզբը եւ դուք կը տեսնէք, որ այդտեղ «եւ»
չարկալը բաժանում է պարբերութիւնը երկու
մասի, որոնցից առաջինում ասված է, թէ
«կան աշակերտներ, որոնք հազնված են
փողոցային երեխաների նման», իսկ երկրոր-
դում, թէ «աշակերտներ մեծ մասա-
նութեան վրա չէ երեւում դպրոցի կուլտու-
րականացնող, բարեկրթող, մաքրասէր դարձ-
նող ազդեցութիւնը»:

Այդպէս էլ քննենք խնդրը առանձին ա-
ռանձին:

Ինչ վերաբերում է աշակերտների հագու-
ստին, եւ ասում եմ, որ կան աշակերտներ, ո-
րոնք հազնված են փողոցային երեխաների
նման: Պ. Միխիթարեան ընդունում է այդ փաս-
տը եւ նոյն իսկ աւելացնում, թէ կան մինչեւ
անգամ այնպիսի աշակերտներ, որոնք փողոցում
են սարկում:

Ի՞նչ պէտք է անել ուրեմն: Պէտք է հագուստ
եւ սպասարան տալ այդ աշակերտներին:
Այդ է մեր պնդումը: Պ. Միխիթարեան դէմ չէ
այդ բանին: Բայց նա ասում է, որ ներսիսեան
դպրոցը առանց այն էլ շատ բան է անում չը-
քաւորների համար: Մենք էլ դրան դէմ չենք:
Սակայն չարտնական ենք պնդել, որ ներ-
սիսեան դպրոցի ներկայ վարչութիւնը չէ ա-
նում չըքաւոր աշակերտների համար այն բոլո-
րը, ինչ որ նա կարող է անել:

Փառք եւ պատիւ այն բարերարներին, որոնք
այնքան միջոցներ են տուել ներսիսեան դըպ-
րոցին, որ նա կարողանում է նպաստել բազ-
մաթիւ չըքաւոր աշակերտների: Բայց միթէ
այդ սպացուցանում է, որ ներկայ վարչու-
թիւնը պէտք է բաւականանայ բաժանելով այդ
բարերարների տուած փողկը չըքաւորներին
եւ այնուհետեւ հանգիստ խցով նայէ, թէ ինչ-
պէս այն թշուառները, որոնք բաժին չէ հասել
այդ գումարից, հազնվում են փողոցային երե-

խաների նման եւ նոյն իսկ ապրում փողո-
ցում:

Ոչ, հազար անգամ օչ ներկայ վարչութիւնը
շատ եղած կարող էր գոնէ այնպէս անել, որ
ոչ մի աշակերտ հազնված չը լինէր փողոցային
երեխայի նման: Դրա համար նա պէտք է
գտնէր մի 1000 ռուբլի աւելորդ փող: Կարող
էր նա գտնել այդ փողը: Ի հարկէ:

Որ 1000 ռուբլի բաւական էր հազցնելու
համար այն աշակերտներին, որոնց միջոցները
ներում են միայն փողոցային երեխայի նման
հազնվել,—այդ սպացուցանում է Երևանի
թեմական դպրոցի 1890, 1891, 1892, թւերի փոր-
ձը: Այդ թւերին, գոնէ 1890, թ., այդ զըպ-
րոցում չէ եղել ոչ մի աշակերտ հազն-
ված փողոցային երեխաների նման: Աշա-
կերտների թիւը եղել է այնքան, որքան
այժմ ներսիսեան դպրոցում—մօտ 600, աշա-
կերտների ծնողների մէջ էլ չըքաւորներ
նոյնքան են եղել, ինչէ ոչ աւելի, որքան ներ-
սիսեան դպրոցի աշակերտների ծնողների մէջ,
եւ չըքաւորներին օգնելու անհրաժեշտ գումարը
եղել է 600—700 ռուբլի, որ դպրոցի վար-
չութիւնը գտել է հեշտութեամբ:

Գալով բարեկրթութեան, եւ տեսել եմ ներ-
սիսեան դպրոցը աւարտած ուսուցիչներ, որոնք
ինչպիսի մասնակր են գործ ածում թաշկինակի
տեղ: Այդպիսի ուրիշ փաստեր հազարաւոր
կարելի է բերել ներսիսեան դպրոցի աշակերտ-
ների կեանքից: Կան, ի հարկէ, աշակերտների
մէջ շատ բարեկիրթներ էլ, բայց նրանց բա-
րեկրթութեան գլուխկոնք պէտք է փնտրել
ընտանիքում, արտադրողական ազդեցութիւն-
ներում եւ ոչ թէ դպրոցում: Այն փաստն էլ,
որ պ. Միխիթարեան բերում է վերցրած իմ
յօդուածից, սպացուցանում է, որ դպրոցում
նոյն իսկ ճնշում են մարդավարութեան այն
արտայայտութիւնները, որոնք երեւում են գալիս
աշակերտների մէջ ինքնաբերաբար:

Յօդուածս երկարից եւ ես ստիպված եմ
պ. Ա. Միխիթարեանի յօդուածի միւս կէ-
տերի մասին խօսքս յետաձգել հետեւեալ ան-
գամվայ, երբ կը պատասխանեմ նոյնպէս եւ
պ. Ս. Բալաղեանին, որի հերքումը տպվում է
այս համարում: Տ. Յ.

ՆԱՄԱԿ ԽՄԱՐԱԳՐՈՒԹԵԱՆ

Թիֆլիս, սեպտեմբերի 28-ին

«Մշակի» 169 եւ 174 համարներում լոյս տե-
սան յօդուածներ Տ. Յ. ստորագրութեամբ, ո-

թանձրութեան մէջ, որ ժողովրդական կեանք է
անուսուլում, դուք եւս կը հրովէք այդպիսի
ստիպել տեսնելով... Ես միշտ մեծ հոգեզայ-
լութեամբ դիտել եմ հեղինակաւոր գլխակի-
նի գործունէութիւնը եւ նրանց յարաբերու-
թիւնը հասարակ ամբողջի հետ եւ սրտիս խոր-
քերում միշտ խախտնալ եմ թէ նրանց բազ-
մակողմանի ժողովրդագիտութեան վրա եւ թէ
նրանց այնքան պատուաւոր ժողովրդականու-
թեան վրա:

Բայց մենք չեղզվեցինք մեր յօդուածի չըքա-
նակից—Որքան որ թող էր տալիս լրագրա-
կան յօդուածը, մենք մատնացող արեցինք այն
մասերի պայմանների վրա, որոնք այնքան
նշանաւոր են ժողովրդական կեանքում եւ ո-
րոնք անպայման պէտք է ուսումնասիրվեն չի-
նական հասարակութիւններ կազմակերպելու
Շատ իզուր են կարծում շատերը, որ ոտախ-
կանութեան գլխակի պարտականութիւնն է
Անդրկովկասում միշտ հարածել մի օր եւ է
Նաբի Մեքե եւս մի փոքր ուսումնասիրել
ենք ոտախկանութեան գործունէութեան աս-
պարէզը եւ կարծում ենք, որ այդ ինստիտու-
տը ունի աւելի լայն, աւելի բարդ, եւ որ
գլխաւորն է, աւելի այսպէս ասած քա-
ղաքայինական պարտաւորութիւններ:—Մենք
գարձալ կրկնում ենք, մեզանում, ուր չը կան
հասարակական հիմնարկութիւններ, ուր ժո-
ղովրդի թէ իրաւագիտական պահանջները, թէ
բուն տնտեսական եւ բարոյական հոգսերը
կապված են ոտախկանութեան իրաւասութեան
հետ, տեղական պոլիցիան շատ մեծ գործ ունի
կատարելու:

Պոլիցիան պէտք է ճանաչէ գաւառը որպէս
իր հինգ մատը, նա պէտք է մանրամասնօրէն
ուսումնասիրած լինի ժողովրդական կեանքը:
Իսկ այդ ուսումնասիրութիւնը առաջ կը գնայ
միայն այն ժամանակ, երբ ուսումնասիրողը
բայց բարեկրթութիւնից, կուսակցային կայսրի
պատրաստութիւն, յայտնի ցենզ ընդհա-
նուր խնդիրներ հասկանալու եւ միանման
հասկացողութիւնները եւ երեւոյթներն ընդ-
հանարացնելու համար: Ղ.

